

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Din timp în timp cobor cuvânt din gura Mea și îl așez în cartea sa în sărbători, și mult așteaptă cei din cer sărbătorile cerești să vină și să se audă glasul Meu peste pământ și să se mângâie cei din cer odată cu cei ce Mă așteaptă să vin și care Mă iubesc pe pământ. De pe pământ e multa lor așteptare, că pentru cei de pe pământ trebuie ei să lucreze și să nu stea fără lucru, așa cum nici Dumnezeu nu stă, o, nu stă, și lucrează Dumnezeu peste pământ, lucrează cu dor.

Sunt Domnul Iisus Hristos. De-a dreapta Mea e mama Mea Fecioara în coborârea Mea cuvânt pe masa poporului cuvântului Meu în mijlocul neamului român, unde-Mi am Eu ieslea Mea de coborâre și de lucru mult prin cuvântul gurii Mele, ca să-l împlinesc apoi.

Suntem în sărbătoare pentru tine, mama Mea. Toți cei din cer sunt în sărbătoarea ta, toți merg în pas cu cei de pe pământ, cu timpul cel de pe pământ al zilelor, și toate au însemnătatea lor ca și pe pământ, iar pe pământ ca și în cer. Aducem azi în sărbătoare ziua când tu ai intrat la creștere și la ascultare pentru creștere. Erai pruncuță, și ai fost adusă la templu sub mâna și sub paza celor de care trebuia să ascuți și să crești zi după zi frumos și să fii apoi mama Mea. Odată cu nașterea ta pe pământ a pus Tatăl în tine iubirea cea pentru ascultare și pentru supunere, căci trebuie iubire multă pentru acestea, și apoi ai ascultat de cele din cer vestite peste tine, mama Mea. O, ce frumos duh, ce frumos trup, ce frumos suflet, ce frumoase toate, toate ale tale, frumoase de la duhul ascultării și al supunerii și al iubirii, mamă! Cine ascultă pe pământ, ascultă apoi și din cer, ascultă și crede și lucrează și sprijinește pe Domnul, mamă. Hai, dar, să dăm frumusețe mare sărbătorii tale la masă cu poporul care stă înaintea Mea când vin cuvânt peste pământ. Hai cu grăirea ta frumoasă și mângâioasă, o, mama Mea. Bindecuvintez cu umilință intrarea ta în carte cuvânt, căci Eu îți sunt Fiu, mamă. Amin.

— *Cu umilință mare bindecuvintez și eu lucrarea Ta și a mea în ziua mea de praznic, Fiule al meu bindecuvântat și Domn al bindecuvântării celei de sus! E sărbătoare de dulce amintire a acelei zile de atunci, când eu, micuță cum eram, am fost adusă la templu ca să fiu așezată sub ascultare pentru creștere sub mâna celor mai mari, care aveau orânduiele pentru cei supuși lor, și de care trebuia să se îngrijească ei. Am crescut pic cu pic și m-am păzit sub duhul blândeții în toată vremea. Am învățat sub greul vieții că răbdarea în toate este ușurare a sufletului și este ca un înger în vremea grea. Am stat de mână cu acest înger și Îi dăruiam lui Dumnezeu răbdarea mea în toate. Spun aceasta ca învățătură pentru cei ce vor auzi cuvântul acesta, ca să învețe oricine puterea cea bună a răbdării sfinte în toate, Fiule scump al meu. Și Tu, și eu am dovedit tuturor în toată vremea noastră pe pământ că am avut în toate răbdare deplină prin greu și ne-am dat grijii Tatălui ceresc, că mult a fost de răbdat și mult mai este, căci așa trebuie să lucreze oricine pe pământ dacă iubește să fie mulțumit și nu nemulțumit. Cel nemulțumit nu este cuminte, nu rabdă cuminte, se supără din orice, se caină, își îngreuiază sufletul și nu se lasă zidit de încercările care dau să-i dea o măreție, o folosință cerească apoi între pământ și cer. Dar omul se bucură că are el minte, că știe el, că poate el, dar dacă el nu se deprinde cu supunerea cea pentru ascultare, nu înseamnă că are minte. Cel ce nu are minte, măcar să asculte de cei puși pentru îngrijirea lui, măcar să asculte, măcar să aibă dragoste de învățătură pentru fapta învățăturii apoi și a credinței, și aceasta înseamnă să aibă omul minte, iar altfel nu.*

O, popor al cuvântului Fiului meu Hristos, de ce nu-L vede omul pe Domnul? Fiul meu a spus că este până la sfârșitul veacului cu ai Săi, și după ce a spus S-a ascuns de fața omului, ca să-L poată omul asculta pe Domnul, căci omul nu este deprins să asculte de Domnul, de vreme ce nu-i stă în fire supunerea cea pentru ascultare și pentru creștere bună a ființei lui, așa cum și Fiul meu, Dumnezeu din Dumnezeu fiind, a stat mereu supus pentru ascultare, căci ascultarea L-

a dovedit că El este Dumnezeuul omului, pentru a cărui viață veșnică trebuia să asculte cu viața Sa.

O, fiilor, omul s-a deprins rău, săracul. Mai degrabă dă el să asculte de cel pe care nu-l vede de aproape și mereu. Pe cel de departe îl primește mai bine, îl ascultă mai mult, așa s-a deprins. Le-a spus Fiul meu la ucenici: «Dacă nu Mă duc la Tatăl nu pot să vă trimit pe Duhul Sfânt Mângâietorul, iar dacă Mă duc, Îl voi trimite și vă va învăța El toate și din ale Mele va lua și vă va vesti vouă». Eu vă învăț pe voi, și vă îndemn să semănați cu Fiul meu și cu mine, că noi am ascultat, și numai așa înveți să-L primești pe Domnul Cel nevăzut, numai prin supunere și prin ascultare, căci cum altfel ar putea omul să-L primească pe Domnul și să stea sub mâna Lui? Aceasta este învățătura mea cea de azi lângă cea a Fiului meu Iisus Hristos, Care vă învață pe voi, cei creșcuți cu cuvântul gurii Sale, că vine Domnul pe pământ și le dă din gura Sa celor ce vor să crească de la El, să se hrănească de la El și să lucreze apoi ca și El pe pământ.

O, dar nu pot, Fiule Doamne, nu pot să nu mângâi duhul și trupul și glia cea plină de suflet a celei alese de Tine, Fiule scump. Iubirea noastră acum este România, țara dorului Tău de azi. Nu ostenesc s-o ocrotesc, s-o țin sub pază, căci ea este țara Ta de azi, iar Tu Ți-ai făcut în ea cortul venirii Tale și popor Ți-ai zidit în ea, popor pentru ascultare de Tine, Doamne.

O, țară scumpă a Fiului meu Iisus Hristos, tu treci prin durerile facerii celei noi, și numai Domnul și sfinții Săi sunt cei ce mai fac ție bine și mângâiere. Stau deasupra ta și întind peste tine mantia trupului meu, mantie din cer. Stau la hotarele tale și am grijă de câini și de lupi și-i țin supuși ca să nu-ți facă rău, numai să înveți tu lucrarea supunerii cea pentru creșterea ta de la Domnul, că iată câtă sămânță sloboade Domnul peste glia ta ca să ai din destul acum, în vre-me grea, și să ai binecuvântare peste tine din destul ca să nu duci lipsă în vreme grea, ca să nu te înece valurile, țara mea de azi. Iată, îți hărăzesc ascultare și credință. Nu este credință decât cu ascultare, chiar dacă sunt dintre cei cărora li se pare că au credință când ei nu au ascultare mai întâi. O, te cuprind cu mare dor, și tot așa te și ocrotesc. Îl rog pentru tine pe Fiul meu să te aducă la cunoașterea lui Dumnezeu, că iată, cuvintează Domnul cuvântul Său pe vatra ta, și numai tu ai acest har al alegerii cea de la sfârșit de timp, și vrea Fiul meu să Se reverse din tine în lături și să creadă neamurile pământului lucrarea Lui cu tine.

Îi aduc Fiului meu rugă pentru tine, aduc Tatălui și Fiului și Sfântului Duh glas de strigare pentru har de la Domnul peste tine, țară română. Numai prin harul Lui poți pentru înțelepciunea care ți se cere s-o ai tu deosebit între toate popoarele de pe pământ. O, ești îndurerată cu duhul, cu sufletul și cu trupul. Te apasă încă și te țin sub voia lor cei ce încă se țin cu mâinile amândouă de scaune ca să te stoarcă încă, dar duhul tău se va trezi tot mai mult, căci Domnul cuvintează peste tine și tot El va împlini cuvântul Său și vei putea cu Domnul, căci tu nu poți.

O, supuneți-vă lui Dumnezeu și cuvântului Său, voi, cei ce încă nu vă cumințiți și încă dați să vă țineți de scaune peste neamul român, iar voi sunteți greșiți! O, nu sunteți buni pentru cârmuire! Faceți numai rău prin statul vostru la cârmă, dar Domnul a spus să cadă de pe scaune cei ce nu știu cum trebuie să stea cei ce stau. Mâna Domnului va împlini aceasta, iar rușinea va fi mare pentru toți cei care nu ascultă de cuvântul cel rostit.

Eu, Fiule Doamne, m-am mângâiat grăind, m-am ușurat lucrând. Binecuvântată să ne fie lucrarea cuvântului și așezarea lui peste neamul român. Slava Ta este multă și mare peste acest neam, dar lucrează ea din cele ce nu se văd ca și cum de departe lucrezi și scrii, dar aproape ești mereu, aproape, Doamne, așa cum spuneau și ucenicii Tăi acum două mii de ani: «Domnul este aproape!». Amin.

— O, aproape sunt, mereu aproape sunt, mamă, dar omul dă să asculte mai bine de cel de mai departe. Când omul are un duhovnic iscusit pentru suflet și mereu îl are aproape și la vedere, se încântă și nu mai simte mereu dulce, mereu proaspăt, mereu pentru ascultat cuvântul duhovnicului său. Dacă l-ar avea departe și i-ar scrie din când în când scrisori de învățat ca să-l învețe cu veghe peste el, așa cum scriu Eu, Domnul, s-ar mai trage omul să asculte, să se teamă și să

asculte de cel ce de departe trimite veghe și mângâiere pentru el. Noi n-am făcut ca omul, mamă. Noi am ascultat peste tot și în toate, și am ascultat de om, ca să învețe omul să asculte ca și Noi.

O, ce frumos ai stat tu sub ascultare și sub creștere și cu veghe peste tine, mamă! Este vreo veghe mai întreagă pentru om ca și atunci când îl are pe veghetorul său mereu lângă el? O, nu este, numai că omul a uitat să învețe supunerea și ascultarea cea pentru ea și iubirea cea pentru supunere, mamă, iar Noi am fost pildă pentru cei de pe pământ, mama Mea, dar cel ce alege să nu aibă veghe peste el, acela își ia dreptul să aleagă așa.

Binecuvintez țara română, că e îndurerată țara Mea cea de azi și mult popor din ea și stau de veghe cei îndurerați, și Mă doare încordarea din tine, o, țara Mea de azi. Îți scriu carte pentru mângâiere și pentru veghe, că nu e de dormit, nu e de ațipit, iar tu să nu amorțești pentru veghe, să nu ațipești pentru pază peste tine. O, să nu vă prindă toropeala sau descurajarea, pe voi, cei îndurerați între fiii neamului român. Eu sunt cu mare iubire la veghe peste țara română, căci lumina Mea peste neamurile pământului ea trebuie să fie, și va fi. Amin.

Voiesc să las o carte dulce și mângâioasă și plină de cuvânt mareț cârmaciului care părăsește acum locul cârmei cea pentru paza țării ca să se așeze în locul lui alt străjer, de la care Mă doare pentru neapropierea lui de acest iscusit cârmaci, care a tras numai prin greu, numai prin furtuni fel de fel și plin de durere a stat la cârmă, batjocorit și defăimat de cei ce iubesc fărădelegea, lucrând-o pe ea împotriva cetății. Dau de veste durere și rușine peste cei ce au împrăștiat în chip neascuns batjocuri, dispreț și defăimare asupra celui ce a condus prin valuri corabia și pe cei purtați în ea pe valuri. Acestor disprețuitori și defăimători, Eu, Domnul, le spun acum ceea ce este scris în Scripturi poruncă de necălcat, care spune: «*Pe mai-marele poporului tău să nu-l grăiești de rău!*». Această poruncă le va cere socoteală la toți cei care n-au ascultat și au semănat cuvinte urâte și dușmănoase, și aceștia trebuie să cunoască durerea cea pentru ispășirea de păcat, că nu se cade să tulburi veghea când ea stă trează și veghează la cârmă cu milă și cu iubire și cu jertfă cetatea. Un cârmaci este cârmaci al tuturor când este la cârmă, și este al celor buni și al celor răi deopotrivă. El nu se poate să se tragă deoparte de cei răi, căci are lucrare de veghe și trebuie să nu arate părtinire și trebuie să se împartă peste tot și să-și arate peste tot dăruirea sa. El nu mai este al său sau al unei părți din cetate, ci este cârmaci al tuturor la fel, și al celor ce vor și al celor ce nu vor sub cârmă.

O, cât de greu i-a fost prin furtuni acestui cârmaci! Cât de apăsată i-a fost vremea cârmuirii! Îi voi mulțumi Eu, Domnul, îl voi mângâia, îi voi alina Eu inimioara lui mare. Măreață este ființa lui, și mulți de pe pământ mai-mari peste popoare au văzut și au privit această măreție a Mea din el. El cunoaște suferința cea pentru iubire, cea pentru dreptate, și măreață îi este iubirea și dragostea de țară.

O, fii români, o, fiilor, ascultați glasul Meu. Eu, Domnul, vă spun vouă, feriți-vă să grați de rău acest străjer plin de har de sus ori pe unde va mai lucra el lucrarea veghii peste țară, căci cel dăruit cu iubire pentru veghe nu poate ațipi, nu poate dormi, ci poate să-l doară și să sufere veghind pentru țară, pentru țara Mea de azi. Mă doare că n-a avut acesta aproape de sfatul lui pe cei care merg acum în locul lui la veghe. Eu, Domnul, voi căuta să le schimb gândul lor cel rece, căci semeția de acest fel este păcat, și sunt aceștia la începutul lor de drum. Iată, nu este în om duhul cel frumos al umilinței și al iubirii. Cel ce are iubire are și umilință de duh, căci așa lucrează iubirea. Ea se apleacă, ea se mlădie, iar inima înfrântă și smerită are măreția ei, pe care n-o cunosc cei îngâmfați prin înțelegerea minții lor.

Mă pregătesc să cuvintez cuvânt de mângâiere și de mulțumire pentru cel ce a servit cu atâta veghe, cu atâta iubire timp de zece ani țara Mea cea de azi, și tot așa de iubitor va fi el și pe mai departe, căci așa este și așa rămâne cel ce-și iubește cu râvnă țara sa.

Sfârșesc acum cuvântul sărbătorii cea pentru mama Mea Fecioara și binecuvintez ascultarea cea pentru creștere sfântă a poporului cuvântului Meu cel de azi. O, nu uita, poporul Meu, nu uita, mereu, mereu să ascuți, iar pentru ascultare trebuie supunere, trebuie iubire, nu uita! Aces-

tea ale tale înaintea Mea Mă ajută să merg și să vin ca să meargă peste tot cuvântul Meu cel de pe masa ta. Desăvârșirea minții voiesc să ți-o împodobesc mereu, și de aceea veghez mereu peste tine cu învățătura Mea, iar tu să te dovedești Mie și lumii cea fără de lumină de sus că tu ești un popor învățat și pregătit de Dumnezeu pentru ca să luminezi pe pământ. O, pace ție cu Mine acum! Pace Mie de la tine, și unii pe alții să ne ajutăm și să ne îmbrățișăm și unii altora să ne plecăm!

Eu, Domnul Iisus Hristos, am grăit cu tine, o, poporul Meu, în zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, mama lui Dumnezeu-Fiul. Amin, amin, amin.

Intru cuvânt de mângâiere și de putere din cer, intru în casa celui ce încă este la scaunul de strajă peste țara Mea cea de azi, țara română, țara Domnului, cetate plină de lumină de sus, din pricina cuvântului lui Dumnezeu, care sălășluiește în ea de șazeci de ani, de când Mi-am pregătit calea de coborâre ca să grăiesc cuvântul Meu pe vatra neamului român.

O, deschide-Mi tu, cel plin de duhul veghii peste cetatea cuvântului Meu, peste țara în care Îmi am la veghe popor zidit de Mine prin cuvânt, și care-Mi așează în cartea sa cuvântul Meu. O, iar și iar îți sunt oaspete, că am datoria să-ți mulțumesc cu aplecare ca unui mai-mare peste țara Mea cea de azi, țara venirii Mele cuvânt pe pământ, țarina cea cu comoară în ea, Eu, Domnul, cuvântând în mijlocul ei cuvântul Meu cel de la sfârșit de timp, așa cum este scris că va lucra Domnul în zilele cele de slavă a Sa venirea Sa după om și lucrare multă pentru nașterea din nou a lumii, precum este scris.

O, îți mulțumesc pentru trudă, pentru veghea cea cu atâta iubire de țară. O, să înțeleagă omul cel greșit că dojana cea ieșită din gura ta pentru el a fost lucrarea ta de veghe peste țară și nicidecum învinuire sau judecată. Când un străjer veghează peste țara sa el din iubire face aceasta, nu din datorie. O, ce mare îți este iubirea pentru țară, ce mare! Nu te-am văzut în toată vremea ta cea cu slujire peste tot pe unde ai slujit până acum, nu te-am văzut să pui mai presus binele și liniștea ta față în față cu slujirea ta cea cu atâta dragoste de oameni și de țară, ci te-am văzut veghind și suspinând cu duhul și luptând cu înțelepciune adâncă împotriva a tot ce dădea să amenințe cetatea de la mijloc și din lături. Ai stat cu suspin și cu apăsare la veghe și n-ai căutat ale tale. O, este pe pământ o țară mică, o cetate mică al cărei mai-mare de peste ea este cel mai sărac din ea și dintre cei ce s-au suit să slujească pentru țară. Când l-au întrebat pe el mai-marii lumii despre lipsa de avuții și de slavă pământească în care el viețuia, el a răspuns lor: Cel ce este întâiul numit și așezat de strajă peste cetate, acela trebuie să stea slujind numai pentru viața cetății și pentru binele ei, și așa să-și pună el viața în slujba cetății, iar el să nu aibă nimic, să nu caute nimic pentru el însuși, ci numai pentru cei cărora el slujește, numai pentru avutul lor, pentru îndestularea lor, iar cel ce nu poate să iubească așa, acela să nu se încumete să caute loc înalt pentru el peste cetate, ci să rămână în rândul celor ce-și caută ale lor.

O, ce frumos, ce mare iubire, ce frumoasă dăruire: să nu-și strângă nimic pentru el cel care stă așezat pe scaunul de frunte al cetății! O, ce frumos, ce curat, ce limpede se vede dăruirea inimii și iubirea unui așa suflet dăruit celorlalți!

O, sunt mulți, mulți din cei ce caută mărire pentru ei dintre cei ce ajung pe scaunele cetății, și aceștia caută numai ale lor și nu sunt curați. Ai dat să arăți mereu acest păcat cu care apasă peste cetate cei ce îl săvârșesc pe el sub minciuna că ei sunt curați, iar pentru aceasta tu ai fost disprețuit de ei și defăimat în fel și chip, căci cei ce se iubesc pe sine nu știu altceva să facă, iar hoțul este mereu cel ce spune mereu că el nu fură, că el este curat.

Eu, Domnul, îți mulțumesc pentru răbdarea și pentru iubirea cea cu răbdare, că prea greu ți-a fost la locul de veghe, și mult te-au ajutat la veghe duhul răbdării și al iubirii cea pentru țară, duhul inimii curate și al nădejzii, duhul umilinței inimii și multe alte daruri care ți-au călăuzit lucrarea în toată vremea cea atât de grea, când lupi cu colți de fier au tot dat să te îmbrâncească și

să cazi de la locul veghii ca să se suie ei și să facă ei voia lor de pe acest loc de strajă pentru țară. Eu însă n-am voit nicicum să-ți fie doborât statul tău la cârmă, de vreme ce mâna Mea cerească te-a ridicat ca să veghezi în vreme rea, când haitele de lupi au dat să sfâșie tot, să jupoaie tot, să-l lege pe cel mare și să spargă cetatea și s-o supună pentru ei. O, nu! Eu am în mână schiță cerească pentru pământul și neamul român și este mereu numai de vegheat și de lucrat pentru veghe, și voiesc să te păstrez de strajă, căci tu veghezi țara oriunde te-ai afla, și-ți văd iubirea și arsura ta de suflet pentru țară, pentru țara Mea de azi. O, să nu părăsești lucrarea veghii! Îmbracă-te întru putere de sus, încinge-te cu lucrare de har și stai de veghe și lucrează bine, căci împotriva celor hrăpăreți este încă de luptat, și trebuie luată din mâna lor arma, că nu știu ei să mânduie dreptatea, și trebuie aceștia supuși de ea, iar pentru aceasta Eu, Domnul, voi veghea și voi împlini.

Acum primește-Mi povața: cuvânt dulce, glas dulce, povață miloasă, sfat înțelept și învățătură de înțelepciune să așezi peste mulți care vor da să caute și să urmeze dreptatea cea pentru țară și măreția inimii curate pentru lucrul cel frățesc, căci vai celor lacomi care nu se pot vindeca! Temerea de Dumnezeu s-o așezi în multe suflete, căci fără ea omul săvârșește numai răul, iar prin ea iubire de cei din cer și de neam să aibă cei ce o îmbrățișează pe ea. Nimeni să nu-și facă rău unul altuia, nimeni să nu calce poruncile vieții, și toți să tragă cu umilinta de duh, cu virtutea lepădării de sine, că acestea se cer celui ce voiește să-și dăruiască celor din jur viața lui, dragostea lui.

Îi vor prinde dureri pe cei ce te-au disprețuit și n-au avut ochi să vadă și urechi să audă, ci au avut răutate în inimă și n-au căutat spre bârna din ochii lor ca să nu mai caute pai în ochii celorlalți. Iată, duhul dezbinării a fost lucrat cu multul prin aceștia, iar tu n-ai avut ajutor să lucrezi din plin binele pentru neam, și l-ai lucrat din greu, căci toți cei aproape cu lucrul lor au lucrat cu necinste și au trădat duhul dreptății a toate, iar tu ai suferit răbdând și lucrând și veghind.

Eu, Domnul Iisus Hristos îți mulțumesc acum și aduc Tatălui rugă pentru tine, iar tu să împarți la toți o inimă nouă, o nouă dragoste de țară, dar învață-i ce este această lucrare care cuprinde în ea jertfa multora, ca și a Mea pentru om ca să-i fie bine omului. O, și învață-i bărbăția pe cei ce vor învăța de la tine iubirea. Iubirea să crească în toți, și prin ea să fie drepti și curați, blânzi și smeriți, măreți prin acestea, căci iubirea îl vindecă pe om de tot răul, de tot păcatul, de toată fărădelegea. Eu așa te rog să-i ocrotești pe mulți de răul cel din lume. Eu așa te voiesc pe mai departe lucrător înțelept și treaz veghetor pentru țara Mea și a ta și a celor ce o iubesc pe ea cu dor.

Îți pun pe umeri duhul iubirii și al răbdării sfinte și al înțelepciunii lucrurilor, că te fac împărțitor celor ce vor prețui să fie drepti și frumoși și măreți pe pământ.

Acum pace ție, și-ți voi ține urma și cu tine voi fi și te voi purta și te voi călăuzi! Eu sunt Cel ce sunt, și am grăit duhului tău cuvântul Meu cel pentru tine. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2014